

Колесо Часу. Книга 4. Тінь, що сходить

КУПИТИ

Тінь сходить, щоб вкрити мороком усе людство. Печаті Шайол Гулу слабшають, а міазма зла вже просочується крізь шпарини в'язниці Морока. Тепер наших героїв чекають несподівані смертоносні випробовування. Неспокій запанував і в Тар Валоні. Невже Біла Вежа, твердиня безпеки, похитнеться? Перрин ступить на Шляхи, аби дістатися свого рідного селища, де білоплащники полюють на чоловіка із золотими очима. Та його там чекатимуть трагічні вісті і важкі випробовування. У Твердині Тіра Ранд зважає свої наступні кроки. Його подальша доля вирішуватиметься на землі айльців. І врешті він вчинить так, як того ніхто не очікує: ні Мореїн, ні Чорна Аджа, ні тіренська знать, ні Еґвейн чи Найнів. Проти Тіні, що сходить, повстає Відроджений Дракон...

Пролог

Насіння тіні

Обертається Колесо Часу, грядуть і минають Епохи, залишаючи по собі спомини, що стають легендами. Легенди блякнуть у пам'яті й перетворюються на міфи, а коли Епоха, що їх сотворила, повертається знову, про них уже й згадки розвіялися. В одній із таких Епох, яку дехто називає Третьою — в Епосі, яка ще має настати і яка водночас давно проминула, на просторах рівнинах Каралейнського степу здійнявся вітер. Вітер цей не був початком. В обертанні Колеса Часу нема ні початку, ні кінця. Проте одним із нескінченної вервечки початків цей вітер все ж таки був.

Під вранішнім сонцем вітер здіймався на північ та захід, розколюючи безмір трав і поодинокі хащі, проносячись над стрімкою рікою Луан, повз затуплене ікло Драконової гори — легендарної гори, яка височіє над зеленими хвилями пагорбистої рівнини так високо, що хмари огортають її значно нижче від затуманеної вершини. Драконова гора, де завершив свій вік Дракон — а разом з ним, подекують, і Епоха Легенд — і де, згідно з пророцтвом, він відродиться знову. А можливо, що й вже віродився. Вітер дме на північ і захід, через «селища Джулд, і Дайрейн, і Аліндейр, де мости, немов кам'яні мережива, перекинулися до Сяйливих Мурів — велетенських білих мурів міста, яке багато хто називає найвеличнішим у світі. Тар Валон. Місто, якого щовечора лише торкається тінь Драконової гори.

По той бік муру будівлі, зведені огірами добрячих дві тисячі років тому, здавалося, проростали прямо із землі або ж були створені вітром і водою, а не збудовані руками, хай навіть й уславлених огірів-каменярів. Одні споруди були подібні на птахів, що розкинули крила в польоті, інші — на велетенські мушлі з далеких морів. Стрімкі вежі, що звужувалися доверху, мерехтіли брижами чи закручувалися в спіралі; їх з'єднували мости, котрі часто не мали билець, — що висіли у повітрі, простягаючись на сотні футів. Лише ті, хто давно мешкали у Тар Валоні, не витріщалися на все це, як сільські простаки, що ніколи не покидали своїх ферм.

Біла Вежа — найвеличніша з усіх — височіла над містом, виблискуючи на сонці, неначе відполірована кістка. «Колесо Часу обертається довкола Тар Валона, — кажуть містяни, — а Тар Валон обертається довкола Вежі». Це перше, що побачать мандрівники, прямуючи до Тар Валона, ще до того, як їхні коні ступлять на міст, — а капітани річкових суден угледять її, щойно на обрії забовваніє острів: «Вежа відблискуватиме промінням, немов маяк. Не дивина, що велетенська площа навколо оточеної стінами території Вежі здавалася меншою, ніж була насправді, маліючи під могутнім поглядом Вежі; люди ж на ній здавалися комашками. Навіть якби Біла Вежа була найменшою у Тар Валоні, уявлення про те, що вона — серцевина могутності Айз Седай, тримало острівне місто у побожному трепеті.

Попри велику кількість людей, площа не була заповнена всуціль. По боках бурхливим потоком тіснився «натовп, прямуючи у своїх щоденних справах, але ближче до Вежі потік рідішав, аж поки біля високих білих стін не відкривався голий край бруківки завширшки щонайменше із п'ятдесят кроків. Звісно, в Тар Валоні шанували Айз Седай, і Престол Амерлін панувала у місті, як і серед Айз Седай, — однак майже ніхто не хотів наближатися до осередку їхньої сили ближче, аніж це було б необхідно. Одна справа — пишатися розкішним каміном в залі, але зовсім інша — самому стрибати у вогонь.

Мало хто з людей підходив ближче до просторих сходів, що вели досередини Вежі, до вигадливо різьблених дверей, — таких широких, що крізь них пліч-о-пліч могла б увійти дюжина людей. Двері були відчинені, немовби запрошували увійти. Завжди знаходився хтось, хто потребував допомоги Айз Седай — чи відповіді, котру, на його гадку, могла дати лише Айз Седай; і всі вони прибували і здалеку, і з ближніх країв: з Арафелу, з Гелдану, із Салдеї чи Ілліану. Багато хто справді отримував допомогу чи пораду, — хоча часто не зовсім ту, на котру очікував чи сподівався.

Мін накинула широкий каптур свого плаща, сховавши обличчя в глибині його тіні. Хоча надворі стояла спека, вбрання на ній було достатньо легким, аби не привертати уваги до дівчини, яка вочевидь соромилася. «Багато хто ніяковів, коли заходив у Вежу. Дівчина не

вирізнялася чимось незвичним. Темне волосся відросло від часів її останнього візиту до Вежі, хоча все ще не сягало плечей, а проста блакитна сукня з вузькими смужками білого мережива з Джерекруз на комірі та манжетах пасувала б доньці знатного фермера, що святково вирядилася задля Вежі, — як й інші жінки, що крокували широкими сходами. Мін сподівалася, що не надто відрізнятиметься від них. Вона змусила себе припинити витріщатися, як робила досі, щоб зрозуміти, чи поведуться вони якось інакше. Я зможу, казала вона собі.

Вона здолала до такої міри довгий шлях, що вже не могла відступити. Сукня вдало маскувала Мін. Всі, хто знав її у Вежі, пам'ятали молоду дівчину з коротким волоссям, що завжди вбиралась у хлопчачий каптан і бриджі й ніколи не носила сукні. Тож це вбрання просто не могло не бути хорошим маскуванням. У неї не було вибору. Справді не було.

Всередині все хололо, що ближче вона підходила до Вежі, — і все міцніше її рука стискала клунок, притулений до грудей. Там лежав її звичний одяг, — міцні чоботи та все інше добро, хіба окрім коня, якого вона залишила в заїзді неподалік від площі. «Якщо пощастить, за кілька годин вона знову буде разом зі своїм мерином, — прямуватиме до Острейнського мосту і далі, дорогою на південь.

Насправді Мін не прагнула знов залізти на коня так скоро, — після тижнів, проведених у сідлі без жодного дня відпочинку; однак їй дуже хотілося якнайшвидше облишити це місце. Біла Вежа ніколи не славилася гостинністю, але тепер вона навіювала не менший жах, аніж в'язниця Морока в Шайол Гулі. Затремтівши, дівчина пошкодувала, що взагалі згадала про Морока. Цікаво: невже Морейн думає, що я поїхала лише на її прохання? Світло, допоможи мені, — поводжусь, як дурне дівчисько. Через якогось дурного чоловіка!

Вона важко ступала сходишками — кожна була такою широкою, що доводилося робити два кроки. На відміну від інших, Мін не зупинялася щоразу, щоби шанобливо поглянути на бліде осердя Вежі. Вона просто хотіла довести справу до кінця.



КУПИТИ